

върху тия голи дъски, като се мъчяхъ отъ треската и като страдахъ отъ тежки болѣсти на гърдитѣ, нѣ по-малко треперяхъ, по-малко неприятелъ на хората, по-малко отдалеченъ отъ Бога.

Вечерята, подикономтъ, съдруженъ отъ Шилера, отъ единъ капораль и двама солдати, доде да прѣгледува.

Сѣки день той бѣше длъженъ да прѣгледува три пѣтя: сутрината, вечерята и посрѣдъ нощъ. Сичко се прѣгледваше, най малкиятъ кѣтъ както и най малкото нѣщо. Подчиненитѣ се оттеглявахъ сѣтнѣ, а подикономтъ (който не лицеуваше никоги да се намѣри на прѣгледуванъето вечерята и сутрината) оставаше тогази за да приказува малко съсъ мене.

Първиятъ пѣтъ като видѣхъ сичкитѣ тия хора, доде ми една чюдна мисель. Като не познавахъ още тоя чюдатъ обичай, и главата ми замаяна отъ треската, помислихъ, че идѣтъ да ме удушѣтъ, и уловихъ синджирятъ, който се намираше при мене, да строшиѣ главата на първиятъ отъ тѣхъ, който се приближи.

« Какво правите ? каза ми подикономтъ : не щемъ да ви направимъ никое зло. Това е само едно прѣгледванъе, което се прави по сичкитѣ тѣмници, за да се увѣримъ дали сичко е съобразно съсъ правилото.»

Колебаяхъ се още; нѣ като видѣхъ Шилера да се приближава до мене и да ми улови ржката приятелски, бащинскиятъ му погледъ ми вдѣхнѣ пълно увѣрене : пуснѣхъ синджирятъ, и му стиснѣхъ ржката съсъ монтъ.